

לרותי

נעמי
רו

מרבית הפונים היו נשים. אתם לא רצינים. * * *

מישהי שעברה השבוע על רשימת הגינקולוגים בנושדן סיפרה לי שהיא מצאה שם, להפתעתה, את השם: ד"ר דב סקס, רמת-גן.

* * *

לחזור הביתה

הוא בן 29, עוסק בעיתונות (אני מאוד נהנה מהעבודה), נאה, 1.75 מטר, רזה. בגלל המירוץ אחי הקאריירה ושעות-העבודה הבלתי-רגילות, ואולי גם מסיבות אחרות, לא הספקתי עד עכשיו למצוא מישהי שיהיה כדאי למרר לחזור הביתה בגללה. הוא כותב. אורך הוא רוצה חכמה ומעניינת. מיספרו אצלי הוא (5/2696), ואני מאוד מקווה שהכתבות שלו מעניינות יותר ממיכתבו אליי.

* * *

אני מאמנה בלהוציא החוץ מה שמרגישים, אז אמרתי לו בטלפון, למחרת הפגישה: "אתה נהדר!" והוא ענה לי: "אני יודע." הצילו!

* * *

פתאום הוא לא היה מאוהב בי

היא גרושה, כסביבות ה-40, והיא ביקשה לספר את הסיפור שלה, כדי להזהיר נשים אחרות מהגבר הזה, שאותו הכירה, לצערי הרב, דרך המדור הזה. זה היה מרענן, שינוי לטובה אחרי גברים אחרים, להכיר גבר שאינו פחד להביע אהבה. תוך 10 דקות הוא אמר לי: את אשת חלומותי, לעולם לא תהיי לברי, ותוך חצי שעה הוא הציע חיים משותפים.

הייתי המומה, מאוד מוחזק. אני מאוד נחמדה, מעניינת, אבל לא מתאהבים בי תוך 10 דקות. אני לא הטיפוס. נסחפתי, אבל היה בו משהו שעורר בי חשד, והחלטתי לעמוד על הי משמר.

בפגישה השנייה הוא סיפר שחסר לו כסף נזיל, הוא פותח עסק, מחכים לו כספים גדולים מחו"ל, והוא גם בונה בית מפרר. אר. במילים אחרות: אל תפחד, אני עשיר, יש לי ממה להחזיר לך, אבל בינתיים תלווי לי 3000 שקלים, מה, אין לך? או תיכנסי לאוברדרפט, בטח יאשרו לך. מיי-הרת' לא תחביא את פינגס-הצ'קס, כרטיסי-האשראי והארנק. ברגע שהוא ראה שאין לו סיכוי לקבל ממני כסף, הוא ניתק קשר. פתאום הוא לא היה מאוהב בי יותר.

* * *

מנחם זילברמן, בחופזה: "אני תיכף אספר לך משהו, שיפלו לך הציצים", הוא אומר לי מישהי בקהל, וכשהוא מתחיל לה צחוק הוא מסתכל לתוך המחשוף שלה ואומר: "נג, אני רואה שכבר סיפרו לך את הסיפור הזה, הציצים כבר נפלו."

חמוררים

הבן של האבא

התפוסטר ♦ ברבת-עמון, מרפקיד ראש-הממשלה ושר-ההגנה של ירדן, זייד אל-ריפאעי (53), שמונה לראשות הממשלה בראשונה ב-37. אל-ריפאעי, שהתחנך בקאהיר, ניוירוק והרוורד, היה שגריר ארצו בלונדון, אוהב את החיים הטובים (סיגארים) והוא כבול נכסים רבים (בין השאר: בנק, חברת-בנייה ויומון), שאותם, כך נראה, לא ירש מאביו, סמיר אל-ריפאעי, יליד צפת, שהיה ראש ממשלת ירדן בימי עבדאללה, סבו של חוסיין.

האחות של אנה

נחוג ♦ בלונדון, יוסי-הולדתה ה-60 של אורה גיירינגר-שלום, אחותה החורגת של אנה פרנק, מנישואי אמה, פריצי, לאביה של אנה פרנק, אוטו, שמונה שנים אחר שהשלושה ניצלו מן השואה. גיירינגר-שלום, ילידת אמסטררדאם, נישאה לכלכלן ישראלי, היא כיום אם לשלושה ובעלת-חנות-עתיקות, וגורעה כמחברת סיפוריה של אנה, שבו תיארה כיצד משפחתה, בדומה למשפחת פרנק, ירדה למחתרת עם ראשית הכיבוש הנאצי של הולנד, נתגלתה ונשלחה לאושוויץ, שממנה שחררה היא ואמה, ששררו, בחורף 1945 על-ידי הצבא הארום.

נשיאה ואשת-חברה

נחוג ♦ יום הולדתה ה-70 של רעייה יגלום, נשיאת יוצו הערד למית ואשת-חברה ששמה הולך

נשיאה יגלום
וגם ארץ-ישראל השלמה

לפניה. יגלום, ילידת בסרביה (ארץ-הספר הרוסני-אוקראיני), על-תה ארצה בגיל 21, נישאה לאיש עסקים, שלו ילדה בן ובת ויודעה זה שנים בפעילותה הציבורית (כולל גם במסגרת תנועת ארץ-ישראל השלמה).

הציר מנווה שאנן

נפטור ♦ בכפר-שמריוה, בגיל 93, הדייר משה רב ישרי, מראשוני שרות-החוף הישראלי (הציר הראשון של ישראל בגיוסלוביה ולאחר מכן ציר ישראל באיטליה), ישי, יליד פולין ובנו של רב שכונת נווה שאנן התלאכבית, היה מיש פטן ובלשן (שפות שמיות) לפי השכלתו, עסק גם בניהול (יומון) כהתנדדות (דבר), ככתביה (בין השאר: אגרות לילדים) ובכתיבת (מאחסן סליק נשק גדול של אירגון ההגנה בטרם מדינה).

מאצז

(המשך עמוד 35)
בשני נדבכת לו לתחת, ולא מסוגלת לתקשר איתם.

אני בחורה שמתחברת מאוד בקלות, אבל לידו איבדתי את הבני טוון העצמי הרב שלי עד למצב של שבר-כלי, חסרת כל עמדה. הוא רמס אותי בדומיננטיות שלו, מבלי שהרגיש. בסך-הכל הוא מאוד פירדן לי, רוצה שאצליה, אבל בלי להיות מדע לכך גרם לי להיות אפסית.

היתה גם בעייה אוכייקטיבית: היה בינינו הבדל של 13 שנים. היו לו רבה-רגלים של ארם שחי לבר הרבה שנים, ואני התנהגתי כמו צל, כדי לא להפריע, חס וחלילה. כשהיו בעיות, ניסתה שלי לדבר עליו, אבל לא זכתה בתגובה. היא נעלמה שוב ושוב מחוסר-התעניינות של אי-איל להיראות איתה בחברה. זה לא מובן לי עד היום. הוא לא הסכים אף פעם לשאת איתי לפאב או למסיבה או לאירוע אחר. תמיד מוטע הטענה שאני לא מכיר רה אף אחד, ושאני נדבכת אליו. זה

בשיבועה קילוגרם, הראייה שלי התערפלה, לא ישנתי טוב בלילות, ודיממתי במשך ימים שלמים. ההורים שלי ראו איך השתנתה להם הילדה בשנה אחת. הם לא ידעו איך לעזור לי. "אמי שגאה אותו. בלילות הייתי מצלצלת אליה, בוכה ומספרת לה על חוסר-האונים שלי. על-כך שאני לא יכולה איתו ומפחדת להיות בלעדי. כעבור שנים רבות ברגשות."

איבוד שפיות-הדעת

אחד הלילות התמוטטה שלי. היא הרגישה מאוררע, והוריה הגיעו אליה ולקחו אותה מיד לבית-החולים. בבית-החולים אמרו לי שמצבני הגופני מאוד לא טוב. חולשה כל-לית. הארון לא טרח אפילו לכבד איפה אני אחרי יומיים חזרתי לביתי וצילצלתי אליו לספר, והוא הגיב במישפט אחד — לא ידעתי.

בכל יום טבעתי עמוק יותר. חברים העיפו לי ידיים להצלה, ואני המענתי מגלי להרגיש בכוחות-ההרס העצמי!

אבל אל תעשי עכשיו הצגות ואל תנסי להשתמש במחלות שלך. כסוף זה נגמר, שלי החליטה שעליה לעזוב לפני שתאבד את שפיות-דעתה. הפרידה לא היתה קלה. חודש-שיים לא ריברה איתו. היה כאב, אבל היתה גם תחושת-השתחררות. בימנה כתבה, חודש אחרי הפרידה: ברור לי לחלוטין שפגיעות בלב, כפי שהוא פגע בי, מעוותות את המוח. אני הייתי על הסף של איבוד שפיות-הדעת. לא הצלחתי לתפוס אף חבל מחבלי-ההצלה ש-חבריי זרקו לי.

בכל יום טבעתי עמוק יותר. הושיטו לי ידיים להצלה, ואני המענתי לשנות את המים בלי להרגיש בכוחות-ההרס העצמי שפועלים בי.

הייתי באשליה שכמעט הכל טוב, ומה שלא טוב ישתנה עם הזמן, כי הוא אוהב אותי והוא ישנתה בשבילי. אבל למעשה הייתי על סף תהום פוערה. ברור שהיא לא ישתנה לעולם.

אלהים, תורה שעזרת לי לצאת משם. כלי-כך טוב לי עכשיו להרגיש חופשיה.

הוא עדיין נמצא כאותה המציאת המעוותת שלו, שאותה ניסה לאכוף עלי. כשהוא נמצא לרגע במצב-כירוח מציאותי, הוא מנסה לשכנע אותי שהוא הפיק לקחים והשתנה, אבל אני יודעת שלעולם יישאר כך. משהו כבר דפוק במוח שלו, רק אני יודעת כמה שהוא דפוק, ואולי גם אמא שלי, שחווה את כל זה כאב הזה איתי. כמו שאני בכיתי, שיכאב כמו שאני כאבתי, אבל ההגיון אומר לי: אל תחזרי לשם, אפילו לא במחשבה על נקמה. המחשבה היחידה שממשיכה להסריד אותי היא מה דפוק בי, שנשארתי איתו שנה?